

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Пловдив, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Деница Ц. Стойнова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Димитър Анг. Ангелов
като разглежда докладваното от Милена Б. Рангелова Наказателно дело за възобновяване № 20225000600489 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 424 НПК.

Образувано е по искане на осъдения Т. М. Ф., депозирано чрез изрично упълномощената от него адв. Д., за възобновяване на в.н.о.х.д. № 1362/2022 г. по описа на ОС-Пловдив, с влязлото в сила по което решение е потвърдена присъдата № 125/13.06.22 г. по н.о.х.д. № 3026/22 г. на РС-Пловдив. С присъдата той е признат за виновен в престъпление по чл. 354а, ал. 3, т. 1 НК и е осъден условно на една година и шест месеца лишаване от свобода.

Формулираното оплакване е за допуснати съществени процесуални нарушения от инстанционните съдилища, основната претенция е за отмяна на присъдата и потвърждаващото я решение, последвани от оправдаване на осъдения, а алтернативно заявената – за ново въззивно разглеждане на делото.

Искателят критикува районния съд, че бил написал мотиви, които „не отговарят на каквито и да било стандарти“, доколкото нито бил посочил каква фактология приема за установена, нито бил изложил по разбираем начин своите разсъждения по правната страна на казуса. Респ. укорява въззивната инстанция, че била negliжирала въпросното нарушение, с което не била изпълнила задълженията си по Глава 21-ва НПК.

По-голямата част на искането представлява аргументация на твърдението, че

използваните за осъждането данни нямали качеството на годни доказателства. Твърди се също, че съдилищата по фактите не били обсъдили нито противоречието между дадените на различните процесуални фази показания на св. М.(основен свидетел на обвинението), нито разминаването между неговите твърдения и писмените доказателства, които установявали, че по време на твърдения от свидетеля контакт с осъдения той бил задържан в * РУП. Понататък са изброени неблагоприятия при организиране и провеждане на досъдебното разследване, които били лишили прокуратурата от използваеми обвинителни доказателства и доказателствени средства. Искането завършва с оплакване за явна несправедливост на наказанието.

В съдебното заседание на ПАС адв. Д. и доверителят ѝ Т. Ф. потвърдиха писмено поднесените искания и тяхната аргументация, към която не добавиха нещо ново.

Прокурорът от АП-Пловдив изрази становище, че искането е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение, като изложи конкретни контрааргументи против мнението за допуснати процесуални нарушения при първоинстанционното и въззивното разглеждане на делото.

Пловдивският апелативен съд, като касационна инстанция, след като провери данните по делото и съобрази мотивите на инстанционните съдилища и становищата и доводите на страните, намери за установено следното:

Искането за възобновяване изхожда от процесуално легитимирана по смисъла на чл. 420 ал.1 от НПК страна, отправено е до компетентен съд по смисъла на чл. 424 от НПК, в него се съдържат доводи в подкрепа на заявените основания по чл. 422 ал. 1 т. 5 вр. чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 и ал. 5 от НПК, а предметът му е съдебен акт от кръга на визираните в чл. 419, ал. 1, изр. 2 НПК. Поради това е допустимо.

Разгледано по същество, се оказва неоснователно, тъй като съдилищата по фактите не са допуснали твърдените нарушения.

1. Направеният от окръжния съд и от проконтролирания от него районен съд доказателствен анализ отговаря на правилата на обективната логика. Не се забелязва игнориране на доказателствени източници, неправилно интерпретиране на тяхното съдържание или позоваване на данни, които нямат характера на доказателства.

Не е споделимо и възражението срещу структурирането на мотивите на първоинстанционната присъда, с което започва искането. Избраният начин на аргументиране на приетите фактически положения действително не следва традиционния модел за обосноваване на съдебен извод, а освен това в него действително се съдържат разсъждения по въпроси, по които не се е появил спор между процесуалните страни, както и ненужно теоретизиране. Защитата обаче греша в мнението си, че предложената мотивировка била безсъдържателна, лишена от логическа последователност, а по спорните проблеми – недопустимо оскъдна. Напротив въпросните проблеми са изолирани и разграничени. Сетне решаващият съд се е постарал да скрепи с богата аргументация, включваща позоваване на българска и европейска съдебна практика, своите разсъждения по всеки от тях, респ. е

отхвърлил пунктуално, понятно, безпротиворечиво и в последна сметка – законосъобразно доводите на защитата за доказателствен дефицит.

Що се отнася до правната проблематика, защитата не е формулирала укор по разсъжденията на ПРС и ПОС относно обективната или субективна съставомерност на поведението на осъдения, който да бъде предмет на коментар в настоящото изложение.

1.1 Инстанционните съдилища неправилно са укорени, че били обосновали своя осъдителен извод с показанията на Г. П., която депозирила отказ да бъде свидетел по делото срещу съжителя си Ф.. На л. 9 от мотивите на ПРС е изрично обявено, че казаното от нея за принадлежността на инкриминираните наркотични вещества не е взето предвид при изграждане на изводите по фактите. Било е използвано единствено нейното твърдение за съжителстване с искателя, доколкото то именно е дало основание за отказ за свидетелстване (арг. от чл. 119 НПК), както решаващият съд коректно е посочил. Въззивната инстанция е била права да сподели този подход.

1.2 Не е вярно, че не било обявено становището на инстанционните съдилища по въпроса за времето на задържане на осъдения под стража, във връзка с което защитата формулира своето водещо възражение. В двата проверявани съдебни акта е прието, че визираният в заповедта за задържане начален час (14.30) не отговарял на действителността, а достоверният бил 17.30 часа. ПРС е изложил напълно споделими съображения от три различни гледна точки, възприети без изменение от проконтролиралата го инстанция: 1. Задържането било постановено по ДП 279/22г. Това наказателно производство е започнало с първото действие по разследването (претърсване и изземване в жилището на осъдения), разположено в периода от 16.05ч. до 17.30ч. Т.е. в 14.30 часа все още не било образувано; 2. Личният обиск на осъдения бил осъществен за времето от 18.50ч. до 19.05ч. и като основание по чл. 164, ал.1, т.1 НПК в протокола за извършването му било посочено задържане на обискирания по ДП 279/22г.; 3. В протоколите за претърсване и за претърсването в жилищата на съжителите изрично е отбелязано присъствието на Ф., а двата протокола се ползват с формална доказателствена сила (арг. от чл. 131 НПК).

След като законосъобразно е решил разискваният спорен въпрос, ПРС, а след него – ПОС, са дали обоснован отговор на възражението на защитата, че трите процесуални действия – първото претърсване, второто претърсване и обискът на Ф. се оказали изпълнени по време на неговото задържане. Отбелязали са, че отхвърлят възражението, приемайки, че по изложеното триаспектно съображение задържането е станало факт след последователното реализиране на споменатите две претърсвания. Тази констатация също не търпи критика.

Съдът по възобновяването ще допълни, че неточното посочване на часа на задържането не се отразява на другите реквизити на заповедта за задържане (вж. л. 53 от ДП) – без всякакво съмнение задържането на искателя е осъществено на основанието, на мястото и по досъдебното производство, надлежно фиксирани в нея.

1.3 ПАС не счита, че решаващите инстанции са подхождали незаконосъобразно при преценяване годността на показанията на полицейския служител св. М., който не бил

ангажиран с процесуална дейност по делото. Този свидетел е възпроизвел изявление на осъдения, че държи наркотици във *впоследствие* претърсените жилища, както и в себе си. Всъщност признанието било направено преди вземане на решение за разследване против Ф. (когато неочаквано излязъл от жилището на съжителката си и се озовал срещу полицаите), а претърсванията в нейното и в неговото жилища били предприети, за да се провери това му изявление. По-нататък св. М. е възприел *и* изложените в хода на двете претърсвания изявления и действия на Ф., представляващи продължение (и потвърждаване) на първоначалното признание.

1.3.1 Касационната инстанция, също като въззивния съд, се присъединява към всяко от изложените на л. 11-13 от мотивите на ПРС съображения за използваемост на показанията на св. М.. И не счита за основателно квалифицирането на приложения подход като „невероятна интерпретация на разпоредби на НК и НПК“. Следва да се обобщи, че е допустимо коментираните показания да се интерпретират като производно доказателствено средство в полза на обвинителната постановка, след като не се касае за възпроизведени от служебно лице обвинителни твърдения по време на полицейска беседа. Св. М. е контактувал с Ф., преди да бъде задържан (официално или фактически) и преди да е придобил качеството на заподозрян или обвиняем, дори на свидетел, т.е. преди да се е озовал в уязвимо положение на заплашено от наказателно преследване лице. Служебната принадлежност на свидетеля не му е предоставяла предварителна информация за участието на искателя в деянието, за да се налага да го манипулира или поне подтиква и насочва да се самоуличи. Той и колегите му всъщност не са знаели дали в домовете на съжителите се намират наркотични вещества, а сведение за това, за местата, на които са били поставени, както и за принадлежността им получили за първи път именно от доброволно говорилия с тях Ф.. Така че поканата да каже дали държи *някъде* наркотици, няма как да се интерпретира като натиск, последван от недопустим „разпит“, а даденият отговор – като снето без процесуална защита „обяснение“. Уместно е да каже и това, че сетне, по време на претърсването в дома му, той не само не се отрекъл от признанието, че държи наркотици, но и посочил къде точно ги бил поставил, а също техния вид (който все още не е бил експертно установен). Това негово действие, лично възприето от полицаи и също надлежно възпроизведено при разпитите му, е отделно обвинително доказателство.

Преразказът на чутото от първоизточника не е подменил този първоизточник (Ф. е отказал да дава обяснения), а съпоставката на този преразказ с другите годни доказателствени сведения е сторена по процесуалните правила. Излиза, че оформянето на убеждението на решаващите съдилища за принадлежността на инкриминирания предмет не е в разрез с изискванията за формална правилност.

1.3.2 По отношение използваемостта на казаното от св. М. за изявление на св. П., че намерените при претърсването в дома ѝ наркотици били на съжителя ѝ Ф., защитата не формулира отделно възражение, което да изисква произнасяне от съда по възобновяването. Важат всички изложени по-горе съображения за годност на въпросното изявление на свидетеля да обоснове обвинителната теза в качеството му на производство доказателство.

1.3.3 Вярно е, че става дума за прочетени по реда на чл. 281, ал. 4 НПК свидетелски показания от досъдебното производство. Възражението на защитата срещу тяхната използваемост не отчита, че забравянето на подробности от миналогодишна случка е естествено състояние на човешката памет. Пзоваването на забраната по ал. 8 на чл. 281 НПК пък не отчита, че фактическите изводи на съда не са изградени изолирано върху тези показания, а при съобразяване на тяхното съответствие с протоколите за претърсване и изземване и личен обиск на Ф.. Не отчита и акцентирания от ПРС факт, че след тяхното изслушване свидетелят е потвърдил пред съда правдивостта им. Според защитата казаното от полиция било опровергано от факта на пребиваване на осъдения на място, различно от претърсваните места, на които според свидетеля бил присъствал (и правил изявления). Както по-горе беше посочено, касационната инстанция се съгласява с извода на решаващите инстанции, че по време на претърсванията той се намирал не в помещение за задържане, а в претърсваните жилища.

1.4. Споделеното от г-н Ф. на полиция М. е послужило за обосновка на неотложност на случая по смисъла на чл. 161, ал. 2 НПК. След неговото изявление, че държи наркотици и в жилището на съжителката си, и в своето, незабавното извършване на претърсване и изземване и на двете места очевидно се е оказало единствената възможност за събиране и запазване на престъпния предмет. Така че възражението на защитата срещу непоискването на предварително съдебно разрешение не е било основателно и правилно е отхвърлено.

Твърдението, че не му бил връчен препис от протокола за претърсване в ап. 6 на ул. „*“ № *, противоречи на отбелязването в протокола, който се ползва от споменатата доказателствена сила по чл. 131 НПК. Дори хипотетично да се приеме обаче, че Ф. не бил получил препис, това не би означавало опорочаване на самото действие по разследването, защото става дума за следващ неговото приключване акт.

2. За да обоснове мнение, че претърсването на дома на осъдения на ул. „*“ не било първото действие по разследването срещу него, защитата се позовава на непосочването му в уведомителното писмо на л. 1 ДП. Това възражение, подновено в настоящото касационно производство, е било отхвърлено от ПРС с мотиви, към които съдът по възобновяването няма забележки и затова направо препраща към тях – вж. л. 18 от мотивите.

3. Не буди възражение и формалната правилност на извода, че доказателствата в подкрепа на констатацията за умишлено държане на инкриминираните наркотични вещества, образували хармонично и безпротиворечиво цяло и закономерно водели до този извод. Въпросните доказателства са изредени в заключителната част на мотивите по пределно ясен и удобен за възприемане начин (вж. л. 41 гръб и л. 42 от първоинст. дело), а коментиращият извод е успешно защитен.

4. Не се споделя и оплакването за явна несправедливост на наказанието. С искането е оспорена преценката на инстанционните съдилища относно отегчаващия капацитет на един-единствен факт: миналото осъждане на искателя за престъпление, свързано с наркотици. Оспорването не е основателно. Не е вярно, че ПРС и ПОС са отрекли института на реабилитацията – напротив, не са пренебрегнали неговите изисквания, а са изложили

приемливото виждане, че реабилитацията няма способността да заличи факта на повтаряемостта на престъпното държане на наркотици, доколкото сочи тенденция в поведението на г-н Ф.. Отегчаващо значение е отдадено на тенденцията, а не на миналото осъждане само по себе си.

В последна сметка инстанционните съдилища са постигнали изискуемото според чл. 35, ал. 3 НК съответствие между деяние и наказание. Следователно са направили оптималния санкционен избор.

**

За постигане на пълнота на изложението ПАС държи да обърне внимание на защитата, че в извънредно съдебно производство не могат да се приемат нови фактически положения. Действайки като касационна инстанция, съдът по възобновяването няма подобни правомощия, а ново разглеждане на делото не би могло да бъде проведено от редовните инстанции, след като не се откриват недостатъци в реализираната доказателствена дейност, които да поставят под съмнение правилното формиране на тяхното убеждение по всички релевантни за наказателната отговорност на г-н Ф. въпроси.

В заключение – касационната инстанция не констатира нарушение в прилагането на материалния и процесуалния закон, допуснато от районния и окръжния съд, така че искането за възобновяване не може да бъде уважено.

Ето защо Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Т. М. Ф. за възобновяване на в.н.о.х.д. № 1362/2022 г. по описа на ОС-Пловдив, с решение по което е потвърдена присъдата по н.о.х.д. № 3026/22г. на ПРС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____